

Íslenskir stílar, ódagsett

Bjarni Benediktsson – Menntaskólinn í Reykjavík – Stílar - Ritgerðir

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

---

bjarnibenediktsson.is

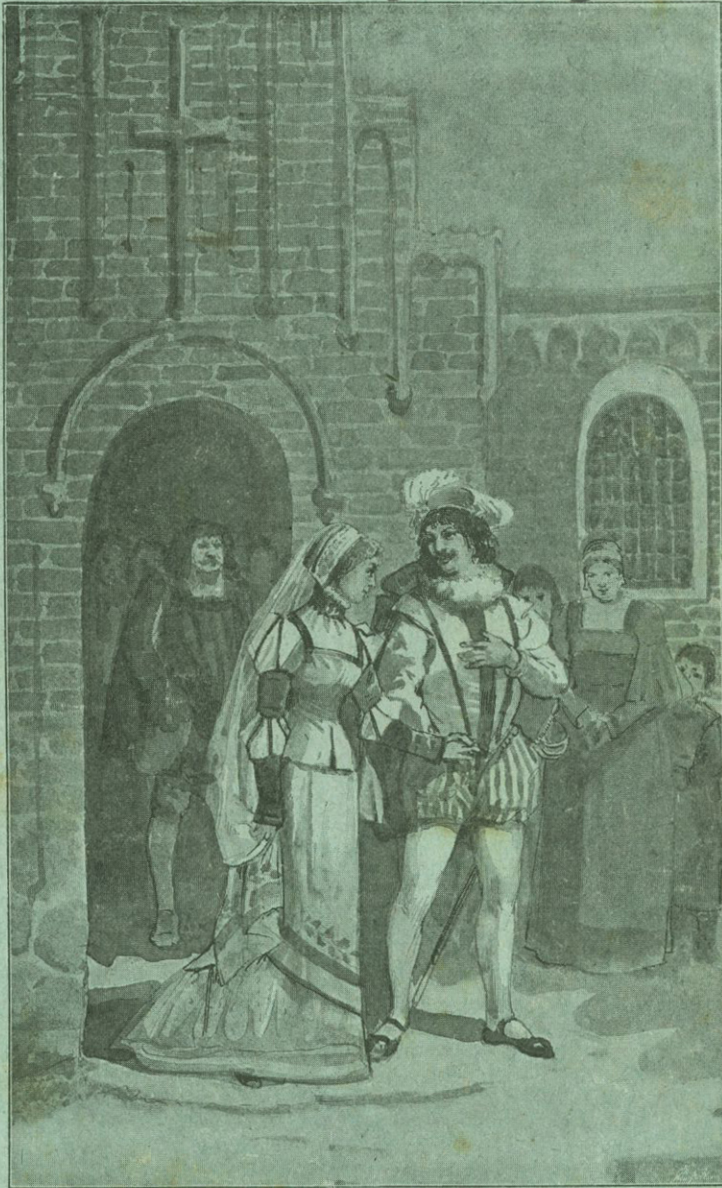
Einkaskjalasafn nr. 360

Uppvaxtar- og námsár

Askja 1-1, Örk 6

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Rjarni Benediktsson.
F. hekk. B.

Efter Vielsen.

Tegning af Knud Gamborg.

Mærk dig nøje følgende ti Regler:

1. Naar du skriver, maa du ikke trykke Brystet mod Bordkanten. Bænken bør derfor staa tæt ved Bordet, helst med Forkanten lidt ind derunder.

2. Læg højre Arm saa godt op paa Bordet, at Albuen ogsaa kommer op; venstre Arm ned til Siden, og hold Bogen med venstre Haand. — Ved en lille Drejning til venstre faar du lettest den rigtige Stilling.

3. Hold Hovedet og Kroppen lige, Skuldrene lige højt, og hæld ikke venstre Øre ned ad.

4. Bøj dig ikke for meget ned over Bogen, men sid omtrent rank. Der maa være mindst 25 cm mellem dit Øje og den Linie, du skriver paa.

5. Læg Bogen midt for dig, omtrent saa meget paa skraa, som dette Billede viser. En tilsvarende skraa Retning skal Penneskafte have, og dets øverste Ende vil da pege efter den højre Skulder.

6. Haandleddet maa under Skrivningen ikke hvile paa Bordet, og Haanden maa ikke drejes om paa Siden, men holdes saaledes, at Pegefingerens inderste Kno viser omtrent lige op ad. (Se hosstaaende Tegning). Albuen skal støtte Armen, og den lille Finger Haanden.

7. Hold Penneskafte saaledes, at den lange Fingers venstre Neglekant støtter det, saa at du kan holde det, selv om Pegefingeren løstes. Skriv med let bøjede Fingre. At skrive med spidse Knoer, er en slem Fejl.

8. Hold ikke Fingerspidserne neden for Penneskafte's Kant. Vogt dig omhyggelig for blækkede Fingre.

9. Vær ingen Gris med din Skrivebog. Vogt den nøje for Blækklatte. Undgaa Fejlskrivninger, Overstregninger og Udkradsninger. Hav altid et rent Stykke Trækpapir i Bogen. At male dette eller Bindet over med Streger og Figurer, er hæsligt.

10. Hold Hænderne rene; skriv aldrig med fedtede, snavsede eller blækkede Fingre. Stik aldrig Pennen i Munden. Tør den aldrig af i Haaret eller paa dit Tøj, men paa en lille Lærreds Klud eller et Stykke blødt Papir. Pas nu godt paa alt dette, og saa skal du se, at „Øvelse gør Mester“.

Roms Skolepenneholder

er den mest praktiske Penneholder til Skolebrug.

== Faas overalt. ==

1. still

Hötturinn er fremur litur dýr, mjúkhætur, lág-

t

setur með langa rófu. Tærnar eru settar og ekki eins

y fingurinn

liprar í beingum og fygnir á oss. Hann getur þri

ekki gripið með þeim, en á þeim eru kvassar og

bognar klar, sem hann dregur inn þegar hann gengur

svo þar slittir ekki.

2. still

Una tinn og græna teygja hann tinir bæði horn

hér

og strá og hjér vill heima eiga og klar að

ⁱ hsu grá. Flín lædist þá léttrum grúndir langar
stunndir ^{mig} myggtir á allar lungir en aldrei skal

mér má.

Bjarni Benediktsson

I. still

Þegar haustið er lítið kemur

veturinn. Hann varir til næsta vors. Þá

eru dagarnir stuttir en næturnar langar.

Kuldinn verður svo mikill að vatnið frýs.

4. still.

Arni og Ólafur voru að leika sér úti.

Þá kom frá þeim stóð stigi upp við húsveg.

Arni fór að klyfra upp sigann. Mótið hans sá

það og kallaði til hans og bað hann að gera

það ekki þvi að hann gæti döttið og meitt sig.

Flín var nauðugt kominn inn þegar Ólafur

sagðist geta gengið upp ^í sigann án þess að

þetta

5. sild. keyptu

Bakka brætur hjeiftu einu sinni stórt kerald sudur
i Borgarfyrri og slou það sundur svo að þagru væri

ad flitja það. Þegar heim kom var keraldur sett
saman og farið at skinnagen það vildi leka. Fóru þá

bræfurnir at skota hvað til þess þ hami. Þegar svo

einn þara ekki er hjn þá keraldur ekki. botning er sudur i

Borgarfyrri.

C. still

Freir svötur byggja til þráður yfir dyrum

ákúsi

Þá kom spörflug og flaug inn i

þreigir. Svölurnar réindu að reka hann

í tíu þri en gátu það ekki. Þá sóktu þar

sóranir höp af oröndum svölum. Komu þær

með leirugan hálm i nefinu og létu þær

þur opt. Matur nokkur sá þetta og hjálpaði

spörfluglinum. Því annars sotta i hel.

C. still.

Freir svölar byggja til krædur yfir dyrum

á hús einu. Þá kom spörfugl og flaug inn í

hrúðis, Trölnur reyndu að reka hann út úr

því en gátu það ekki. Þá sólu þeir stóran

þöpp af öðrum svölum. Komu þeir með

leirugan hálm í nefinu og byrðu hrúðis

úr opi. Maður nokkur sá þetta og hjálpaði

í spörfuglinum. Því annars hefði hann

soltu í hel.

F. still.

Tigrisdýrið er hrúðis. Segt er rándýr. Það á

heima í tsín. Það er fljótara á fæti en rök

ustu hestar og svo er það sterkt að það getur

borið fullorðinn nautgrip í gíninu. Tigris-

dýrið hófi í járnbúri í djagörðum í stóru

stóru borgum í Esrópu.

G. still.

Drengur nokkur tók mant ljött eftir

félögm sinum og var spirttað koma honum

í skilning um það. Fátir hans kom
inn
innu sinni, með skál fulla af eplum.

Eftir epli í skálinni var skemt. Hann
inn
lét skálinna upp í skáp og geymdi hann
þar í viku. Þegar hann tók epli
út úr skápnum voru þau öll skemda.
Hann sá þau drengnum og sagði
honum.

Það hefi ég seinast frétt af þeim
drottum Eiríki og Helga, að þeir sátu
L
tungl í fylkingu koma upp úr hafi, og
gátu sist skilið hvað það væri. Foru
þá
þeir til næsta bæjar, og spurðu böndan
þar, hvað þessi hræði lega skepna
væri. Maðurinn sagði þeim að það
væri herskip. Við það urðu þeir
svo hræddir, að þeir hlupu inn í

fjós og byrgðu bæði dyr og ~~glugga~~^{glugga}

glugga, svo að engin skima næði

inn til þeirra, og þar er sagt að þeir

hafi svelt sig í hel af ötta fyrir her

skipinu. 6.5

Það hefi ég seinast frétt af þeim

bræðum Þiriki og Helga, að þeir sáu

tungl í fyllingu koma upp áir hafi,

og gátu sist skilið í hvað það væri. Fóm

þeir þá, til næsta bejar, og spurðu lönd

an þar, hvað þessi hræði lega skepna

væri. Maðurinn sagði þeim að það

væri herskip. Við það urðu þeir svo

hræddir, að þeir hlupu inn í

fjós og byrgðu bæði dyr og glugga, svo

að engin skima næði inn til þeirra,

og þar er sagt að þeir hafi svelt

sig í hel af ötta fyrir herskipinu.

Berhentidansarinn.

Fle einum upp til sveita var maður

nokkur af borgara stétt svo djarfur,

ad biðja stulku af tignum sigum, ad

dansa við sig. Hin leyfði það milli-

lega. En þegar átti ad fara ad dansa,

og hinn ungi maður ^{kljöp} ~~hlyp~~ til og

atlaði ad rétta henni höndina, sa

hann, ad hann var berhentur. Það

var sem sé svo mikill asi á honum,

ad honum hefði gleymst ad láta á

sig rettingana. Hin sagði þá með

hæðilegum svifi: „Comu þér þá ber-

hentur, herra minn“? Hann svara-

ði: „Já, þess vegna atla eg ad þro mér

um hendurnar, ^{undir} ~~um~~ ~~deins~~ og dans

in ⁿ ~~er~~ ⁿ ~~brin~~ 5,5

Berhenti dansarinn.

Fle einum upp til sveita var maður

ur nokkur af borgara stétt svo djarfur,

að bjója stubku af tygnum stigum, að
dansa við sig. Hinn leyfði það mildi
lega. En þegar átti að fara að dansa,
og hinn ungi maður hljóp til og
ætlaði að rétta henni höndina, sá
hinn, að hann var berhentur. Það
var sem sí svo mikill asi á honum,
að honum hafi gleymst að láta á
sig retlingana. Hinn sagði þá með

hæfilegum svip: „Eru þér þá ber-
hentur, herra minn“? Hann svaraði:
„Já, þess vegna ætla ég að þróum
um hendurnar, undirleins og dansinn
er þúinn.“

Ferðamaðurinn.

Maður nokkur var á ferð. Af
þri hann syfjati, fór hann
af laki, batt hestinn við fötina
á sér, lagði sig út af og sofnaði.

Meðan hann snaf, nuggaði
hesturinn beislið fram af sér
og fór sinn veg. Þegar maður
inn vaknaði, leit hann í
kring um sig og sagði: „Ótli
eg sé Jón Jónsson, eða ekki? Þú eg
Jón Jónsson, þú hefi eg mist
hestinn minn, en sé eg ekki
Jón Jónsson, þú hefi ^{er} þú þín
ast. beislið“ 6

Ferðmaðurinn.
Maður nokkur var á ferð. Því
hann sýfjaði, fór hann af baki
batt hestinn við fótinn á sér,
lagði sig út af og sofnaði. Meðan
hann snaf, nuggaði hesturinn
beislið fram af sér og fór sinn veg.
Þegar maðurinn vaknaði, leit
hann í kring um sig og sagði
„Ótli eg sé Jón Jónsson, eða ekki?“

Ég Jón Jónsson, þá hefi ég mistrið lön hennar. Ekkjan vottaði
hestinn minn, í en sé ég ekki Jón honum þakklæti sitt sem best
Jónsson, þá hefir mér fé nast. leisti hún gat, og endavi með með sessum

Sá rétti velgjörðamaður. orðum :,, Þegar barnið kemur

Ekkja nokkur kom einusinni til rits og ára, skal ég kenn þri, að
til mans eins, sem var mjög góð nefna nafn velgjörðamanssins
gjörðasamur, og leiddi hann að með þakklæti :,, Gæð að þous, kona
lit sinna sér og munavarlausu góð, svaravi maðurinn,, þá er
barni sinu, Maðurinn varð vel ekki vant að þakka skyjunum

regnid, sem er kemur; nei! kennid
heldur barninu, að lyfta hjarta
sinu upp til hans slin gefur
bæði skýin og regnið.

Nærrí þri mödir mín.
Náttur nokkur heyrði einu
sinni, að ~~gíf~~ stúlka ein ætlaði
að giftast; þá sagði hann: „Þessu
stúlka var nærrí þri orvin

módir
mín fyrir 25. árum síðan.”

Þegar hann var spurðing
hvernig á þessu stæði, svaraði
hann: „Fáir minn beidd
hennar, einu ári áður en
ég fæddist, og þá lá við sjálft,
að hann ætti hana.” 7.5

Nærrí þri mödir mín.
Náttur nokkur heyrði einu sinni

af stúlka ein atlati af giftast; þá

sagði hann: „Þessi stúlka var

nærri þriðri orðin móðir min fyrir af þrifa bréf fyrir sig. Þkrifariinn

25. árun síðan.” Þegar hann var mælti: „Eg get það ekki, af þriðri

spurdur, hvernig á þessu stæti, ~~er~~ mér er ilt í fæti.” Maðurinn

svaraði hann: „Fátt minn leiddi sagði: „Eg ætla ekki af senda

hennar, einu ári áður en eg fæddi þig neitt, svo þú þarft ekki þess

ist, og það lá við sjálft af hann vegna af teljast þundun þri.” „Þú

ætti hana.”

Þkrifariinn.

Maður nokkur leiddi annan,

af þrifa bréf fyrir sig. Þkrifariinn

„Eg get það ekki, af þriðri

„Mér er ilt í fæti.” Maðurinn

„Eg ætla ekki af senda

þú þarft ekki þess

teljast þundun þri.” „Þú

hefir rétt af mæla,” svaraði skrif-

arinn; „en eg skal segja þér nokkuð er ilt í fati.“ Maðurinn sagði:
úð, í hvert sinn sem eg skrifa „Eg ætla ekki að senda þig neitt,
bref fyrir þá er eg líka söttur svo þú þarft ekki þess vegna að
ur, að lesa það þú að enginn þeljust undan þú.“ Þú hefir rétt
annar getur lesið skriftina mína að mæla,“ svaraði skrifarinn; „en eg

Skrifarinn.

Maður nokkur leiddi annan, a ~~sem~~ sem eg skrifa bref fyrir ein
skrifa bref fyrir sig. Skrifarinn hvern, þá er eg líka söttur, til
malti. Eg get það ekki, af því að lesa það þú enginn annar getur
lesið skriftina mína

Upphefðin hefir margan blindat.

Maðurⁿ nokkur komst til hárva
valda og metorða. Þá kom vinur

hans að samfagna konum; en

maðurinn lést ekki þekka hann,
og spurði, hver hann væri, og

hvert væri erindi hans. En er

vinur hans heyrði þetta, datt

þvíst ofan yfir hann, en þó lét

Upphefðin hefir margan blindat.

Maður nokkur komst til hárva
valda og metorða. Þá kom vinur

hans að samfagna þærum; en

maðurinn lést ekki þekkja hann,

og spurði, hver hann væri, og

hvert væri erindi hans. En er

vinur hans heyrði þetta, datt

þvíst ofan yfir hann, en þó lét

hann ^{það ekki} lengi á sér festa, heldur hann það ekki lengi á sér festa, ~~það~~
sagði: „Þú þekkir mig þá ekki, heldur sagði: „Þú þekkir mig þá ekki
þótt ég sé fornvinur þinn. Eg þótt ég sé fornvinur þinn. Eg
kom til að hugga þig, af því eg kom til að hugga þig, af því eg
heyrði sagt, að þú ~~þ~~ værir orðin ^{er} blindur.“
blindur.“⁷

Á síðustu tímanum er farið að byggja
hærri hús en áður, verður þá ~~er~~
er
efitt fyrir þá, sem búa uppi

á efri loftum í slíkum húsum
að ganga upp alla stigana til
heim til sín. Þrú þessar þörf á
samgöngufærum, innan húsabeta
lyfturnar. Það eru ferstrendir
kassar, sem ganga upp og ofan,
af neista lofti hæsta loftis. Það
ekki annað en fara, inn í lyftuna,
loka eftir sér og stífa á knapp,

pácer maður á sripotundu komin

á þau boft sem maður ætlað sör.

Historisk Mindetavle.

Danmarks ældste Kongerække.	Den oldenborgske Stamme.	Ludvig Holberg fødes	1684.
Gorm den gamle 860—935.	Kristian I. 1448—1481.	dør	1754.
Harald Blaatand 935—985.	Holsten forenes med Danmark 1460.	Slesvig indlemmes i Danmark	1721.
Svend Tveskæg 985—1014.	Slag ved Brunkebjerg 1471.	Kristian VI. 1730—1746.	
Harald Svendsen 1014—1018.	Hans 1481—1513.	Konfirmationen indføres 1736.	
Knud den store 1018—1035.	Nederlag i Ditmarsken 1500.	Frederik V. 1746—1766.	
Hardeknud 1035—1042.	Kristian II. 1513—1523.	Kristian VII. 1766—1808.	
Magnus den gode 1042—1047.	Stockholmske Blodbad 1520.	Struense henrettes 1772.	
Svend Estridsen 1047—1076.	Kr. II. forlader Danmark 1523.	Guldberg. Kronprins Frederik tiltræder Regeringen 1784.	
Harald Hejn 1076—1080.	— dør 1559.	Stavnsbaandet løses 1788.	
Knud den hellige 1080—1086.	Frederik I. 1523—1533.	Kristiansborg brænder 1794.	
Oluf Hunger 1086—1095.	Kr. II. kommer til Norge 1531.	Søslaget paa Rheden 1801.	
Erik Ejegod 1095—1103.	Hans Tavsens prædiker i Viborg 1526.	København bombarderes 1807.	
Niels 1103—1134.	Kristian III. 1533—1559.	Frederik VI. 1808—1839.	
Erik Emun 1134—1137.	Grevens Fejde 1533—1536.	Kristian VIII. 1839—1848.	
Erik Lam 1137—1147.	Slaget ved Øxnberg 1535.	Frederik VII. 1848—1863.	
Borgerkrig 1147—1157.	Reformationen indføres 1536.	1. slesvigske Krig 1848—1850.	
Valdemar d. store 1157—1182.	Frederik II. 1559—1588.	Slag ved Slesvig 23. April 1848.	
Arkona erobres 1168.	Syvaarskrigen 1563—1570.	Grundloven 5. Juni 1849.	
Knud VI. 1182—1202.	Slaget ved Svartea 1565.	Slag ved Fredericia 6. Juli 1850.	
Valdemar II. Sejer 1202—1241.	Tygo Brahe dør 1601.	Slag ved Isted 25. Juli 1850.	
Danebrogspanen 1219.	Kristian IV. 1588—1648.	Frederiksborg brænder 1859.	
Erik Plovpenning 1241—1250.	Kalmarkkrigen 1611—1613.		
Abel 1250—1252.	Danmarks Deltagelse i 30 Aars Krigen 1625—1629.	Den glyksborgske Stamme.	
Kristoffer I. 1252—1259.	Søslaget ved Femern 1644.	Kristian IX. 1863—1906.	
Erik Glipping 1259—1286.	Frederik III. 1648—1670.	2. slesvigske Krig 1864.	
Erik Menved 1286—1319.	Stormen paa København 1659.	Danevirke rømmes 5. Februar 1864.	
Kristoffer II. 1319—1332.	Enevoldsregering indføres 1661.	Dybbøl falder 18. April 1864.	
(Riget opløst) 1332—1340.	Kristian V. 1670—1699.	Als tabes 29. Juni 1864.	
Niels Ebbesen dræber Grev Gert 1340.	Den skaanske Krig 1675—1679.	Søslag ved Helgoland 9. Maj 1864.	
Valdemar Atterdag 1340—1375.	Griffenfeldt styrtes 1676.	Kristiansborg brænder 3. Oktober 1884.	
Oluf 1375—1387.	Niels Juel sejrer i Køge Bugt 1677.	Frederik VIII. 1906—1912.	
Margrethe 1387—1412.	Frederik IV. 1699—1730.	Kristian X. 1912.	
Kalmarunionen 1397.	11 Aars Krigen 1709—1720.		
Erik af Pommeren 1412—1439.	Ivar Hvitfelt. Tordenskjold.		
Kristoffer af Bajern 1439—1448.			

ROMS SKOLEPEN er absolut den bedste Skolepen
Faas overalt i Æsker à 100 Penne.

Romersk Vædekorsel.

Lat orð eru svikult abbevi.

Það mun rétt vera, að „lat orð eru svikult abbevi“, er það
þýðingartýsni heilbrigðis mínar hafa rétt glögglega hja vorum
abbevi á heimnum. Því að svo er mál með vexti, að þeir fullgæta;
að hann hafi lofað þvi eigi alls fyrir löngu, að sév hlytu eigi
málshatti í stilsöfnu þýtt um sínu. En vart mun hann þý
hafa látið þessi sattu (undirlegu) orð sév um minni þara, en
hann lét oss þá ~~þýtt~~ ^{málshatti þessu} til umsa þar. Þetta er mál manna
í heilunum, og var eg þýtt þess, að hann orðum þessum til
eyrna heilunar, því að á látið mun hafa verið, að þýttin
slýfti á þar átt stja, og þvi væri best, að eg fangit við
heilunar. En slýft er að geta þess, að þýtt eg hafi mál
mín þess hvi tilhlega, þá er það eigi min skottum, að
hvi hafi heilunarinn þýtt öðruvísi þar, en tígu hann
þýtt. Gledur þýtt eg, að einmitt í þessu hafi hann ein
þýtt sínu annalsverða þýttum, þar sem hann ver vit að er
samnála sínum gamla heilunar dr. Finni þýttin í þvi, að
þýtt þetta eigi málshatti í þvi. „Í slýtt málshattasöfnu“, þar sem eg
hafi hvergi getað fundið málshatti þessu. En það mál ein þýttin
vor mál, að eg hafi mál gjört heilunarinn öðruvísi glöttin þýttin
mál þvi að sína þvi, sem í epphafi viltit atla að verða
hannum til öðruvísi, þar mál, að það mál er hann til þýttin
mál þýttin; og vit eg eigi þara þýtt mál þýtt, að eg þýtt til
mál þýttin þarna.

Mikil matin annars sem "málshött" þessna segrja, og mun eg þá
regna að gjöra einhverja örbitla iðlausa. Þat má vel segja,
að "málshötti" þessum siggi ein höfuð-stöðin í fjöðfélagi vora,
þá vil eg á engan hátt láta svo víðast, sem eg á líti "stöð" þessa
til góðs, þat er þvert á mót, þá er þá einhver höfuð-gallinn
á öllu lífi vora; og má þá segja að eigi lífi og þessum
happilega að orði, er eg nefndi "stöð". Eigi mun þá verða mótari;
að líf vort verði miklu betra og áreiðingara, ef menn vora
orðhaldin og segja eigi annað en meiningu sína, en þá er svo,
að annað máltaki sé segja "að oft megji sattu lægt liggja", og
ilt er að gjöra öllum til hefis. Annars skal eg eigi hatta
mér lengra inn á þar brantir að verða um heimspeki og
þess-hötta; þá er þá er hätt við þá, að eg lendi í ógöngum.
En á hitt skal eg benda, enda þótt þess gjörvit nauðlega
þófi, að slakent hefur orðið landi vora og fjöt svo djúpsépt,
sem þat er trúa um of á "satt orð". Á eg þá við þat, er lands-
menn afsöðuðir ^{seu} þessu sínu, en ^{ur} nokkur var tryggjar, annars er
er lofarð valda þessu komunga. Vort er einnig að athuga
þat, þessu línu í slakent höftingja þat einmitt var, sem
þessu þá að lokum landinn endir komung. Þat var einmitt
sá þessu, sem þess ein þess er getið um ^{at} verit lífi líti máll
nið. Í þessu menn þá atka, að mi þessu "þessu þessu" þat svo
mikil of "stá regulum sögnum", að þess eigi lengur vildu

vega samantalsinn fyrir ástökum einstaklara lýðsmána á frið
sitt og sjálfvæði. Þeir æt þá er enginn ^{stærðitill} ~~menning~~ ~~þar~~ ~~þá~~ ~~er~~
erlendur höfðingjar á innlendir skvill, sem sálast eftir þeir
á fjölska landsmenn með ofbeldi sínu og vitfirring. Glist má
mönnum einnig vera kunnugt, að með öðrum einum verður eigi
mikit að gjört, og þegar lýðsmánarnir eru svo lélegasta hluta
alþýðinnanna, að hann verður vitri sínu fjar og þóttum tréður
gjöfud landsög og ~~þess~~ ^{net} með ofbeldi, ~~þess~~ þá gagnar hinum
löglega yfirvöldum eigi mikilvætt öðin ein, heldur verða þau að
halfa eitthvert ~~þá~~ ^{þá} all til þess að veita réttar síns með. Gler hafi og
ni þar nokkurn veld að þeir, að hvert vilji, sem vill halda uppi
friði og rétti innan talemanna sinna, verður að halfa eitthvert
all til þess að veita hann með. Vitast mér þá þeir ákaflega
líkaleiklegt, að nokkurn skýsanninn menn skuli meita þessari stá-
meynd og berja höftum við steininum og segja, að Blendingar
sín allra fjötta löghlyt mastir, þar sem menn hljóta þó að
viðurbanna þá, að all-stór flokkur manna vinna að þeir, með
nóðrum hugg, að halda stöppa lögeum og rétti og gjöva land
þetta að baki övinda og manndröpa; og svo látað einmitt
þessir menn vera að vernda friðinn og ganga með „sat
öv“ á röðum sívum velmequm þá þer landslyði munir
blotmast þá, er þeir vaxi hár málgeum. En atli öðin verði
skali „svikult alþveri“, atli þá verði. mikilvætt létva fyrir landsmenn

valdætur elskilríki í antanverðri Evrópu. En gjöfverjan meina
þeir á tillegur framfarir og varna stættarvildis mættum þess
á samneimast þeim. Fríðmenn halda þeir uppi með því að eng-
lingart hefur í kapp við annan og réttlætis með því að
intrefna sjálfa sig sem dómara í heilum sinnum og gjöfverjan
og öll þau vandamál, sem ^{íttalga} þessu ^{þessu} með öfriðnum
þessa manguldukt svo að engar leiðir virtast vera þessar.
Þetta þessa menn hlotu fyrir einfeldni sína og þrátt skap
"Bandamanna". Hér skósum er síð, að það hefti önd heiminum
til önnur áunlegur hlerrunar, ef gjöfverjan heftu umið sígu:
stærjöldinni, þeir á það er anggjört, að þeir á eins getur fríðar
haldit, og viðskifti manna og hagsald aukist, að ein hver
ein þjóð sí svo völdug, að hún geti haldit heilum rólögum.
Þetta er ómót málaleg stærvegur, og er nóg að benda á
heimsvaldi Rómverja í þeir sambandi, en í ríki þeirra var
svo almenn hagsald, að sagnfrævingar talja, að slíkt sé
einsdæmi í sögu mannlýsingar. En einmitt gjöfverjan
heftu flesta þá hefti, sem til þess líkavar gjöfverth meiri þessu
þeir á þeir vora kvæntir mjög, mest menta þjóð, er uppi hefur
venit og heftu á geta eulbættis- og heftveringja- stættis, sem
heft allra þessu á að halda í þess heilum heimsvaldum.
Þess hefur þeir ein samant í á þess þessu hefti, að "set öndum
seikult alþæmi".

Bjarni Benediktsson.

Kalmar-sambandið.

Árið 1397 var stofnað til sambands þessa, og var Margræt nobles, dóttir í Danmörku, forstöluþing þessa, var þá gjafirleitt merlaís-kona, þótt lövsk veri. En hennar fönnlegi forstöluþingur þess var Eivíkur nobles, etthvar þá forstöluþingur, og var hann ómerkilegur. Samband þetta var gjaldan miva en nokkurt tímt; þá mun þá hafa stöð, ~~í Danmörku~~ ~~í Danmörku~~ frá því tími, fram að árinu 1520, eða þá þá merr. Þá nokkurt þá alveg, og eftir þá hafa sígilt áhrif undir Danmörku þess.

Í þessum hafa oft verið fundir til forstölu, af illum mönnum, og nitáin heldur langgjafa stíla og spreytti þessavann með malgi ~~þessavann~~ minni. Fjarni sí þá. mér, að hirta nobles um illgilt. manna þessavann, en þá stá og mér að fara að náðum þessavann og nitá stítt. Taldur þá þá mestur, að eg hefji sé nitá gjaf vinnu minni og fjarni þessavann, og síð og sígi, þótt illgjarn sé, stítt að þá, að þessavann þessavann sé lesa margar stíkar sama daginn.]

4. maí 1925

Bjarni Benediktsson.